

NØVN

BJØRN 65

tór bjørn jacobsen

Tað fer at kjálka fram ímóti hálvári öld, síðan eg hitti hendan mannin á fyrsta sinni – í 1972 – í túninum uttanfyri Dreingjakostdeildina í Hoydølum. Hann var komin allan vegin úr Vestmanna á sínum kvika Honda prutli, meðan eg var komin innan av Glyvrum við lítillætna Puch-prutlinum, sum ongan kjans hevði í kappingini, fyrrenn ein annar vestmenningur syrgdi fyri, at meiri orka varð borin inn á motorin. Síðan hesa frumløtuna, sum nú er 46-47 ára gomul, hava vit verið vinmenn. Onkur spurdi nú ein dagin, um kinkur ongantíð hevur verið á vinarlagnum – so ymiskir og tíðum bombastiskir vit kunnu vera – eisini hvør við annan – men onkursvegna bræddi tað saman evnafrøðiliga frá fyrsta degi, og brot hevur ikki verið á sambandinum og samskiftinum síðani. Tað hevur ikki drigið frá heldur, at langomma mín av Oyrareingjum, Kristina, var systkinabarn ommu Bjørns, Kristinu, ið var gift hinum kenda bóndanum, vinnulívsmanninum og íverksetaranum Ólavi á Heygum.

Bjørn er sonur Brynjolf á Heygum og Miu, sum allir føroyingar kenna frá havsvimjingini á vanni í Vestmanna. Einasta systkin hansara er sangfuglurin Rúna á Heygum, sum er nakað yngri enn Bjørn. Í heimbygdini varð hann úr vøgguni modelleraður til tað, sum hann framvegis er. Ein klassiskur vestmenningur í buli, tanka, tosingarlagi og mentan, -hygg bara eftir gongulagnum, tá ið hann strýkur um svæðini í høvuðsstaðnum - millum heimið, skrivstovuna og rættarhølini. Slóðin av brattlendinum og brekkunum í heimbygdini er eyðkend í medferðini. Vestmanna var ein bráðpanna fyri ungar dreingir. Hondbólturn, kappróður, flakar, tónleikur, SEV-byrgingar og verk, fjallgonga, biografur, dansistova, gistingarhús, vinnuvirksemi, fiskiskip, útróðrarbátar og sum flestu vestmenningar dámdi Birni væl at fara við byrsuni, - t.d. á haruveiði. Nógva tíð brúkti hann eisini á Stoyppivirkinum hjá pápanum – Brynjolfi – sum lá niðri á bakkanum skamt frá húsunum, har Mia framvegis húsast, nú hon sveimar onkustaðni ímillum 90 og 100.

Bjørn valdi at fara í real-skúla í heimbygdini. Hann var væl fyri handan skallabeinini, hóast hugurin mangan stóð stinnari til annað enn terpingina úr tjúkkum bókum. Eftir lokið prógv fór hann til skips við “Kap Farvel” – fyrsta hekkutrolaranum í landinum. Við honum var hann í eitt ár, og teir vóru á fiskiveiði um øll norðurhøv – úr Hvítahavinum og Novaja Zemlja í eystri til bankarnar undir Grønlandi og við Labrador í vestri. Hetta árið var gott fyri hann, sum so mangan annan ungan føroying. Hetta var góð verklig kálvføðing til eina drúgva lívsferð. Í august 1972 stemplaði hann inn á Studentaskúlanum í Hoydølum, og fyrsta hálva árið búðu vit báðir á Kostdeildini saman við øðrum ungum dreingjum, komnir hagar úr øllum landinum. Hugurin til skúlaskap var skiftandi og onkuntíð svikaligur, men hugaligt var tað kortini at ferðast millum allar hesar ungdomarnar, ið vóru komnir í Dalin Fagra at taka til sín meiri vitan. Skjótt kendust rimarnar ov tættar í hesum kostskúla-konseptinum, við tvungnari niðurfaringartíð og útgongubanni væl fyri miðnátt, - eisini fríggjakvøld. Leygardagurin hvarv ikki sum skúladagur í Hoydølum, fyrrenn oljukreppan herjaði vesturheimin og Føroyar.

Vit fluttu báðir oman í býin, so skjótt tað bar til. Bjørn varð logeraður inn í eitt kjallarakamar hjá Dybczak í Gundadali, og sjálvur endaði eg í kjallaranum undir háu húsunum hjá Danielsen í Varðagøtu. Hann treivst væl, men so skjótt eitt kamar var tøkt í Varðagøtu, flutti hann inn, og har búðu vit, bert við einari 8mm krússfinérplátu ímillum okkum, í fleiri ár. Nakað seinri búsettust floksfelagarnir Ásmundur Guðjónsson og Sámál Ravnsfjall í sama kjallara. Sambýlið okkara gekk undir heitinum “Varðagøtu-kollektivið”, og har hendi mangt og hvat. Politikkur fór við nógvari tíð, kjakað var til langt út á næturnar, og spektrið fevndi víða, frá marx-leninismu kjálkandi út ímóti fascismuni í hinum borðinum. Onkur elephant-bjór varð eisini konsumerað, tað heitari gjørdust diskussiónirnar - og tað minni frekventeraðu vit

